

(Finantsministeren: Det er aldeles rigtig, hvad det ærede Medlem siger!). Naar der i Roskilde er 494 af faadanne Leiligheder, i Kallundborg 180 og i Skjelskør 161, saa paastaar jeg, at det er aldeles umuligt, at der i Solbak kun er 1, i Slagelse 2, i Nestved 1, i Næstved 9, i Thisted kun 4 osv. osv. Sammenhængen turde være den, at man paa de Steder, hvor de smaa Tal ere anførte, kun har villet give det, man havde. I Møglén har man nemlig slet ikke Arealen af de enkelte Leiligheder, men kun af Stederne, af Bygningerne, og kun naar der indræder det Tilfælde, at en Leilighed har staaet ledig et halvt Aars Tid, bliver man nødsaget til særlig at opmaale den, fordi der saa skal gives et tilsvarende Afslag i Afgiften. Nu har man altsaa rimeligvis i disse Byer haft nogle enkelte Leiligheder staaende ledige af den Art, hvis Kvadratindehold man har vidst, og saa syntes man, at man vilde opgive det, da man nu engang havde sat sig for ikke at ville opgive det Andet, og derved antager jeg, at disse særdeles smaa Tal ere fremkomne. At Oplysningerne, naar man saaledes har underjagt dem, bliver af meget tvivlsom Værdi, tror jeg, Alle ville indrømme, thi det bliver kun de færreste Kjøbtsteder, for hvis Vedkommende man kan sige, at de ere rigtige. Nu vil den ærede Minister rimeligvis svare dertil, at han jo selv har erkjendt, at disse Oplysninger ikke ere aldeles paalidelige, idet han har sagt i Motiverne til Loven, at det hele Tab af Bygningsafgift for Kjøbtstederne og Landet efter disse Oplysninger vistnok kun vilde udgjøre lidt over 41,000 Rb., men at Tabet dog i Virkeligheden utvivlsomt vilde vise sig at blive ikke saa lidt større. Jeg vil dertil sige, at dette har jeg ganske vist læst, jeg har ganske vist med megen Forbauselse set, at den høitærede Minister selv i sine Motiver har sagt, at det Tab, han opgiver os, for at vi skulle kunne bedømme Forlagets Betydning, vistnok kun er 40,000 Rb., men at han antager, at Tallet er galt, saaledes at der skal lægges 50 pCt. til for at faae det rigtige ud. Det har jeg altsaa ganske vist læst, og jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at disse Tal, disse Oplysninger slet ikke behøvedes, saaledes som Sagen foreligger i Aar. Sjor nemlig, da den daværende Finantsminister saa stærkt holdt paa, at den Afgang, som Statskassen ved den her omhandlede Lov vilde lide i Indtagter, skulde dækkes ved en forøget Brændevinsafgift, var det aldeles nødvendigt, at man saa nogenlunde vidste, hvor stor Afgangen vilde blive, for at man ikke skulde gjøre Tilgangen større. Den Gang maatte man gjøre en Beregning, man foretog en foreløbig Opgjørelse, og derefter kom man til det Resultat, at det samlede Tab vilde blive omtrent 100,000 Rb.; men i Aar stiller den nuværende ærede Finantsminister — og jeg siger: efter min Mening med fuldkommen god Grund — sig jo ganske anderledes, idet han ikke kræver no-

get saadant Bederlag til Statskassen. Jeg synes altsaa, at vi i Aar meget godt kunde have ladet os nøie med den gamle foreløbige Kalkule; i alt Fald er den vistnok ikke bleven bedre og sikkrere ved de nye Oplysninger. Hvis den ærede Minister nu vil sige, at, naar jeg saaledes vil erkjende, at disse Oplysninger slet ikke behøvedes, saa behøvede jeg jo heller ikke at opholde mig saa længe ved deres Mangelfuldhed, saa vil jeg tillade mig at sige, hvorfor jeg tror, at der er nogen Betænkkelighed ved disse Oplysningens Fremkomst, og det i to Henseender. For det Første er der her ved slet en Uretfærdighed. Der er stillet bestemt Forlangende til alle Byfogder om, at de skulde skaffe Oplysninger paa de Spørgsmaal, Ministeriet stillede til dem. Ingen af dem var i Stand dertil uden at lade foretage omfattende og betydelige Opmaalinger. Afgiftsregistrene ere intetsteds af-fattede saaledes, at hver enkelt Leiligheds Kvadratindehold er opført deri, og til at skaffe disse betydelige Opmaalingsforetagender gaves der kun en Frist paa to a tre Uger; der var altsaa ingen Tid at spille. Jeg kender nu en Netsbetjent, der samvittighedsfuldt gjorde Alt det, der blev forlangt, og derefter indberettede til Ministeriet, at han havde maattet antage paalidelige Følf til at gaa rundt i Byen og foretage alle disse Opmaalinger, og at disse Følf dertil havde anvendt 10 a 12 Dage; nu tillod han sig at forespørge, hvem der skulde betale dem. Derpaa modtog han det Svar, at det skulde han selv gjøre. Altsaa de Netsbetjente, som have været samvittighedsfulde og med Opoffrelse af Tid og Bekostninger have gjort, hvad Ministeriet har forlangt af dem, stilles paa samme Maade som de Netsbetjente, der have fundet paa det overordentlig nemme Svar: „Kan ikke oplyses“ (Finantsministeren: Hvem er Ministeren?) Den ærede Minister spørger, hvem der er Ministeren, og jeg skal heril bemærke, at det omhandlede Cirkulare slet ikke er underkrevet af nogen Minister, men af Generalstatedirektøren, men ligesom en Minister har den Behagelighed, at alle de Komplimenter, der blive sagte ham i Anledning af en Sag, tager han til Indtægt, selv om han ikke videre har havt dermed at gjøre, saaledes har Ministeren ogsaa den Ubegagelighed, at vi her holde os til ham i det modsatte Tilfælde, uden at det kan hjælpe, at det er hans Underordnede, der have forset sig. Jeg siger altsaa, at her foreligger virkelig som en Kjendsgjerning, at har man med Bekostning og Tidssanvendelse givet de Oplysninger, Regjeringen har forlangt, saa er det godt, men har man ikke givet dem, saa er det ogsaa godt, og det er det, jeg siger er uretfærdigt. For det Andet turde der ogsaa herved være sabbt et noget betænkeligt Præcedents. Som Gud og hver Mand bekendt, har man det hele Aaret igjennem saa jevnt gaende med Stemata og Indberetninger; der sendes for-